

Mini midi maxi er blitt en teaterfestival av internasjonalt format.

Teaterfest for barn og unge

FESTIVAL

KAN DET TENKES at det er innen barne- og ungdomsteatret den sceniske vitaliteten og fornyelsen er størst for tiden? Det teaterfestivalen mini midi maxi har vist de siste årene, vitner i alle fall om en uttrykksvilje og – evne som tydelig demonstrerer at vi ikke trenger nøye oss med de forterpede klassikerne

Riktig nok er det importerte forestillinger som har utgjort hovedtyngden på programmet. Slik også i år, hvor to av de tolv oppsetningene er norske. Men mye av det som vises, eller har vært vist, er av en slik kvalitet og med en så allmenn appell, at det kunne gått inn i det allfor snevre repertoaret norske teatre oftest serverer barn. At mini midi maxi ikke allerede har satt tydeligere spor, er egnet til å forundre. Det er vel ingen naturlov at alt av barneteater skal opp på hovedscenen, helst i påkostet utgave.

Da festivalen fikk sin spede begynnelse for syv år siden, ble den lansert som et lite opprør mot kommersialiseringen innen teater for barn og unge i Norge. Den fanen har de siden holdt høyt. Ikke at det har manglet på humor og underholdning, men lettvintheter og kommersialisering kan knapt noen anklage arrangørene, Vestlandske Teatersenter, og de gjestende ensemblene for.

TVERT IMOT, forestillingene som har vært hentet hit til byen, har evnet å vise hva godt teater for barn og unge kan være. Dessuten har mange av oppsetningene på en fin og følsom måte behandlet problemer og situasjoner som et ungt publikum kan gjenkjenne som sine egne.

Det så vi allerede i monologen «En komikers oppvekst», basert på Jonas Gardells selvbiografiske roman, og spilt av Daniel Karlsson fra Teatret Vårt i Molde. Dette stykket om mobbing og ensomhet, om behovet for å bli sett og anerkjent, har Karlsson lenge turnert videregående skoler med; tirsdag spilte han for første gang for et ungdomsskolepublikum. Men også her traff hans fine tolkning et lydhørt publikum. I de såreste scenene var stillheten øredøven, vi formelig hørte hvordan ungdom-

VISUELL OPPLEVELSE: Åpningsforestillingen på mini midi maxi, «Mikrokosmos», var en visuell opplevelse av bevegelse, lys og farger, ifølge Jan H. Landro. FOTO: ANDREA STRØMMEN

mene holdt inne det tunge sukket som måtte komme.

Sjangermessig er variasjonen i programmet stor, fra ordløs pantomime og marionettspill, via dans/bevegelsesteater til monologer og andre mer konvensjonelle uttrykksformer. Her er utvilsomt mye å hente både for dem som driver med teater for barn og unge, og for alle som er interessert i godt teater. Man trenger ikke engang bli som barn igjen for å sette pris på dette!

KVALITETEN ser også ut til å stige fra år til år. Det jeg har sett hittil holder svært høyt nivå. Åpningsforestillingen «Mikrokosmos», inspirert av H.C. Andersen-eventyret om Tommelise, var en visuell opplevelse av bevegelse, lys og farger. Og med sin dobbeltforestilling viser fransk-argentsinske Teatro Golondrino marionettspill av ypperste klasse. Her opptrer en ilter vekkerklokke, en krakils, liten loppe som i temperament og stemmebruk minner sterkt om Streken/La Linea fra TV, en Titten Tei-lignende figur og en vakker sommerfugl. Mellom

disse skapes det store drama og den heiste kjærlighet – og solide doser humor. Nydelig utført, med virtuose bevegelser og en stemmebruk som fikk meg til å lure på hva som kom fra dukkeførerens strupe og hva som var kunstig frembrakt.

PUBLIKUM SER FREMDELES UT FOR Å VÆRE UVITENDE OM HVILKE GODBITER MINI MIDI MAXI BYR PÅ

NYTT AV ÅRET er *Scenic Art Expo Norway*, landets første og eneste eksportmesse for profesjonelt norsk barne- og ungdomsteater. I dagene før selve festivalen begynte, var representanter for festivaler fra ni land til stede for å se hva åtte norske kompanier hadde å by på av oppsetninger med eksportpotensial. Hva denne innledende kontakten kan føre til, er det ingen gitt å si foreløpig.

Men en nyordning er etablert, og bør absolutt videreføres. All honnør til Vestlandske Teatersenter, som har tatt dette viktige initiativet. Så blir det opp til de forskjellige kompaniene å bane seg vei til utenlandske scener.

Her hjemme ser publikum fremdeles ut for å være uvitende om hvilke godbiter mini midi maxi byr på. Det er greit nok med forestillingene på dagtid, som i stor grad fylles av skoleklasser i regi av Skolesekken. Men på kveldsforestillingene står litt for mange plasser tomme. Synd for alle dem som ikke kjenner sin besøkelsestid.

FRIGRUPPENE I BERGEN har lenge arbeidet under skrale vilkår. Når Vestlandske Teatersenters nye hjem, Cornerteateret på Møhlenpris, åpner neste år – med to scener og øvingsrom, vil det ventelig gi et solid løft for hele det lokale teaterarbeidet. Etter hvert kan vi da kanskje også håpe på sterkere lokale innslag på mini midi maxi.

JAN H. LANDRO

Redaktør i Bergens Tidende

DAGENS KULTURDEBATT

Delta i kulturdebatten på kulturdebatt@bt.no. Maks lengde hovedinnlegg: 4500 tegn inkl. mellomrom, spalteinlegg 1800 tegn.

ALTERNATIV HELSEBOK: Er Haukeland Universitetssjukehus et menneskelig monster av en helsefabrikk? Eller finnes det andre og lystigere sider av Helse Bergens flaggskip? Eduardo «Doddo» Andersen har skrevet bok om sykehuset, basert på egen sykehistorie. Det blir trolig en annerledes fortelling. Doddo presenterer boken på Norli nr. 7 i kveld. Det er sikkert lov å stille spørsmål.

FRODE BJERKESTRAND, KOMMENTATOR I BT